

Emma stod ved spillepladen, da Noah landede på madrassen efter at have været i Fru Inges hus i Odsherred. Hun kiggede lettet på Noah, det var godt, at han var uskadt tilbage, men der var noget i hendes hænder, som tog hendes opmærksomhed.

Noah ville gerne fortælle, men han blev også nysgerrig. Hvad var det, Emma havde fundet, mens han var væk, som var så spændende?

"Se her!" sagde Emma ivrigt. "Jeg har fundet en notesbog."

Noah blev lidt skuffet. Hvad kunne der være spændende ved nogle gamle notater?

Emma læste højt: *"D. 27. maj 2019. Første spillefelt. Vendte timeglasset. Blev suget ind i spillet. Så hvordan Valdemar blev afleveret til Asser Rig og Fru Inge. Der var ingen kirke med to tårne. Esbern Snare og Absalon var små børn."*

Emma holdt en pause og kiggede op på Noah. Han måbede. Havde nogen været inde i spillet før dem og taget notater?

"Der er mere," sagde Emma. "Faktisk ser det ud, som om der er notater til alle spillefelterne undtagen det sidste."

Emma tøvede lidt. Hun havde ikke nået at læse alle notaterne.

Noah havde kun været væk i ganske kort tid.

Pludselig kunne de høre, at der var skridt på trappen ude foran Saxos Celle. De stivnede begge. Noah listede lydløst hen til madrassen efter timeglasset. Så hviskede han:

"Det var slet ikke farligt, da jeg var derinde lige før. Vil du ikke nok tage med derind igen?"

Emma lyttede til Noah, samtidig med at hun var opmærksom på, hvad der skete ude på trappen.

På samme tid så Emma og Noah, at håndtaget til rummet blev trykket ned. Emma tog fat i timeglasset. Hun nikkede, og så vendte de glasset, så sandet begyndte at løbe. Før akademilæreren nåede ind i rummet, var Emma og Noah væk.

For første gang landede Emma og Noah ikke ved et træ. For der var ingen træer, så langt de kunne se. De sad på en flad hede.

"Jeg tror, vi er på en hede midt i Jylland," sagde Emma.

Hun kunne huske fra spillepladen, at næste spillefelt var i Jylland. De stillede sig begge op, det virkede ikke som om, at der var andre end dem i miles omkreds.

"Du må hellere få denne her," sagde Noah og gav kappen tilbage til Emma. Hun skyndte sig at tage den på.

"Hvorfor mon vi er landet her, når der slet ikke er nogen?" spurgte Noah.

Alle de andre gange havde de hurtigt set andre mennesker. Han tog timeglasset op af lommen. Sandet løb langsomt igennem glasset. Det hele var næsten så roligt, at både Emma og Noah blev helt nervøse.

"Hvis det her er Grathe Hede, så er det ikke så godt," sagde Emma og så bekymret ud.

I det samme udbrød Noah:

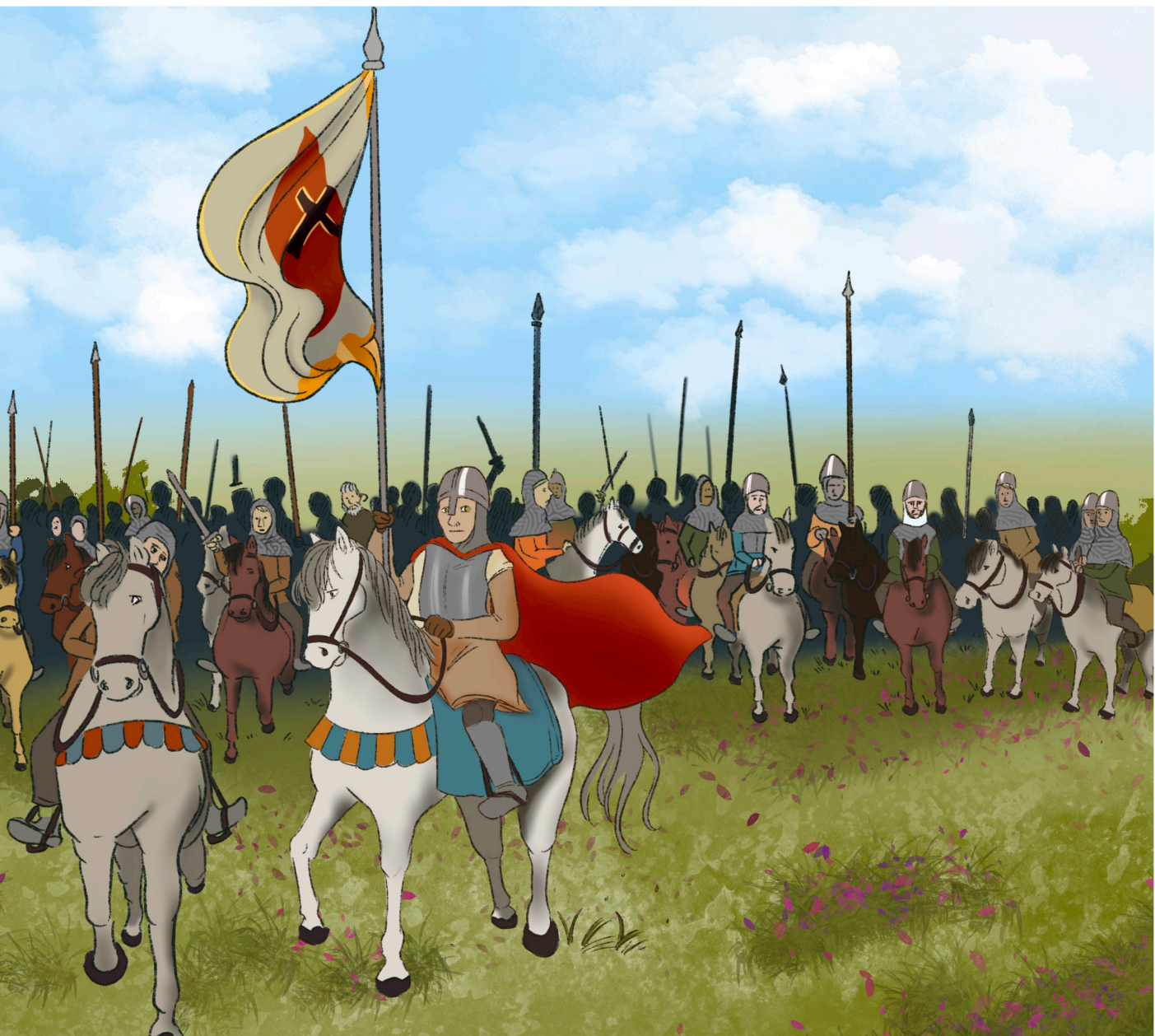
"Kan du mærke det?"

Han satte sig ned i det høje græs. Emma så forvirret ud, men satte sig også ned.

"Hvad?" spurgte hun, men i det samme kunne hun også mærke det.

Jorden rystede!

Noah kiggede nervøst rundt, og så så han det. Langt væk kom en hel hær af riddere. Det var hestenes dundrende hove, de kunne mærke. Det var en kæmpe stor gruppe, og selvom ridderne kom tættere på, kunne Emma og Noah slet ikke tælle, hvor mange der var.

"Hvad gør vi?" gispede Emma.

Noah tænkte sig hurtigt om, så sagde han:

"Kom, rejs dig op. Vi lader som om, vi er ude at gå, på vej et sted hen."

Han kiggede hurtigt på timeglasset. Det var desværre ikke ved at løbe ud, der var ret meget tid endnu. Han lagde det forsigtigt ned i lommen, så han var sikker på, at sandet stadig løb, at tiden stadig gik. Så begyndte de at gå, som Noah havde foreslået.

Den store hær kom dem i møde og stoppede ikke langt fra Noah og Emma. De kunne ikke lade være med at stoppe op og kigge, da de hørte en stemme råbe højt og tydeligt. De kendte den stemme. Det var Absalon. Han var sammen med Esbern og Valdemar de forreste af ridderne. Bag dem var en stor gruppe af kampklædte mænd på heste. Alle var nu stoppet og lyttede helt stille til Absalon. Han råbte:

"Gud vil være med os i dette slag, hvor retfærdigheden skal ske fyldest. Svend dræbte Knud, og havde det ikke været for Gud, havde han også dræbt både Valdemar og mig. Som en Judas, der udleverede Jesus til dødens soldater, prøvede Svend at snyde Knud og Valdemar. Men Gud ville det anderledes. Valdemar er udvalgt til at være vor konge. Han har giftet sig med Knuds søster, og nu kommer tiden, hvor vi vil vise Svend, at det er Valdemar, der er Guds udvalgte konge over HELE Danmark."

Flere i den store flok begyndte at råbe "Leve kong Valdemar!" og "Valdemar er Danmarks konge!" Valdemar løftede sit sværd, og alle var med det samme stille.

"Vi vil sejre over Svends ugudelige hær," råbte han med en klar og overbevisende stemme. "Og I vil blive belønnet, både af Gud og mennesker."

I det samme kunne man se, at en stor gruppe af ryttere nærmede sig i det fjerne.

Emma kiggede bekymret på Noah. Hun havde ikke lyst til at være der, når de begyndte at slås. Noah fiskede hurtigt timeglasset op af lommen. Der var kun en lille smule sand tilbage, han viste det til Emma, som åndede lettet op.

Valdemar løftede sit sværd højt op over hovedet, så udstødte han et højt råb og pegede med sværdet mod flokken i det fjerne. Den store gruppe af heste og mennesker satte sig i bevægelse. Samtidig kunne Noah og Emma høre suset og mærke suget. De var på vej tilbage til den trygge nutid.

Lige i det de sad tilbage på madrassen, fik de øje på ham. Akademilæreren! Han stod ovre ved spillepladen. Da han så dem, blev han først overrasket, så sendte han dem et vredt blik. Uden at Emma tænkte nærmere over det, tog hun igen fat om timeglasset i Noahs hånd og vendte det. De skulle ikke stoppes nu. Drengen ved Sorø Klosterkirke ville få skåret næsen af, hvis ikke de kom igennem spillet. Det kunne de ikke have på samvittigheden. De måtte videre, også selvom middelalderen kunne virke skræmmende.